

Když se Sluníček posilnil, vyrazil s Balšámekem na průzkum jejich opuštěného ostrova. Rybník, kolem kterého brouzdali, udivoval broučka svou rozlehlostí. „Copak je možné, aby bylo moře o tolik větší? To už by se podobalo nekonečné obloze,“ dumal, ale neodvážil se se svými úvahami svěřit světaznalému Balšámkovi. Ještě by se mu vysmál, ještě by se s ním přestal kamarádit.

„Balšámku, podívej!“ vyhrkl najednou a ukázal na vysokánský stonek rákosu, který se lehounce pohupoval ve větru. „Právě sem tě, Sluníčku, vedu, k mé rozhledně. Pojď, vyšplháme

Murawta

nahoru a podíváme se do kraje.“ Z rákosového vršku byl vidět Balšámkův ostrov jako na dlani.

„Ten je ale maličký,“ podivil se Sluníček. „Přesto by se sem vešla spousta broučků. U nás na louce je zabydlený i ten sebe-nepatrnější kousíček.“

„Bud' rád, že jsme tu jen my dva,“ zarazil Sluníčkovy úvahy Balšámek. „Kdyby tu bydleli jiní broučci, už by z nás přece nemohli být Robinsoni. Dost na tom, že ve vodě se to prý obyvateli jenom hemží.“

„Copak ve vodě bydlí nějakí broučci?“ „Nevím, jestli broučci, a vlastně ani pořádně nevím, kdo další, já se o ty vodní tvory moc nestarám. Zním jen staříckého potápníka. Jednou jsem se s ním sešel, abych zjistil, jak je rybník hluboký. Jenže ten dědouš je hluchý jak poleno, takže jsem se nedozvěděl vůbec nic.“ Jemný vánek zesílil a nabral na ostroti. Dvakrát foukl a ohnul rákosovou rozhlednu až k zemi. Balšámek, který takový nápor nečekal, se neudržel a bum, jak široký tak dlouhý se rozplácl na zemi. Vystrašený Sluníček opatrně slézal dolů za kamarádem. Však ho ještě teď bolela naražená křidélka, o další boule a modřiny rozhodně nestál. Zelený brouček se jeho opatrnosti škodolibě posmíval. Veselí ho ovšem přešlo, jen co mírumilovné nadýchané beránky vyhnaly z oblohy černé zachmuřené mraky. Vítr sténal příslibem blížícího se lijáku a nemilosrdně se opíral do všeho, co se mu připletlo do cesty.

„Bude pršet,“ pípl Balšámek, „a já se deště bojím...“ Těžkých kapek se bál i Sluníček, kdysi ho zastihly v jahodách a on nikdy nezapomněl, jak se tam celý promáčený krčil pod mokřými svěšenými listy a chvěl se zimou i strachem, že ta hrůza z nebes nikdy neskončí a on se už nikdy neshledá se svou rodinou. Balšámka zase nemilosrdný lijavec kdysi málem smetl do rozbouřených vod Divokého potoka. Ještě štěstí, že se tenkrát chytil suchého kořínku trčícího ze břehu. Kdyby si jen mohl vzpomenout, jak se s krutým

deštěm dokázal vypořádat slavný Robinson. Co to tenkrát na louce ti kluci o útrapách hrdinného trosečníka jenom vyprávěli? Kdo ví...?

Bum bum bum bum... Bušily těžké velké kapky o zem a o široké listy lopuchů a zastavily broučky, kteří už byli v polovině cesty ke své jeskyni. Co teď? Je zle! Obrovské krupěje by jim zaručeně ublížily, vždyť taková voda je může na místě utopit! Ještě štěstí, že si na poslední chvíli všimli starého dubového pařezu. „Balšámku, podívej, sem se můžeme schovat, tady jistě najdeme nějakou skulinku, ve které ten nečas přečkáme,“ navrhl Sluníček. Tyhle úkryty znal víc než důvěrně. Však ho jeho mravenčí kamarádi z lesa provedli řadou nejrůznějších opuštěných pařezů. A nemýlil se. Těsně u pařezu objevili úzký otvor do země. Broučci do něj bez váhání vklouzli. Přivítala je suchá a útulná světnička. Měli vyhráno, pěkně se k sobě

přitulili a poslouchali, jak venku dešťové provazy našťvaně bičují své okolí. Kamarádi se ani nenadáli a den se jim v pařezové jeskyňce překulil do večera. Venku se začalo stmívat, ale plískanice nevypadala, že by se chystala ustoupit. Nezbylo než v provizorním domečku přenocovat. Broučci se proto uložili do nejtmašího koutku a snažili se usnout.

„Balšámku, spíš?“ zeptal se Sluníček, když se předtím marně převaloval z boku na bok, ne a ne zabrat.

„Kdepak, ještě jsem ani oka nezamhouřil,“ stěžoval si zelený Balšámek. „Pověz mi, jak to nakonec dopadlo s tím Robinsonem?“ chtěl vědět Sluníček. „Musel zůstat na opuštěném ostrově až do své smrti smrtoucí?“ „Ne ne, jednoho dne plula kolem jeho ostrůvku loď. Námořníci si trosečníka všimli, zastavili proto a odvezli Robinsona domů...“

„To jsem rád,“ oddechl si Sluníček úlevou.

Na chvílku se v pařezové jeskyni rozhostilo ticho, to jak se broučci znovu pokoušeli o spánek.

„Sluníčku, tys říkal, že vám kmotra housenka vyprávěla pohádky. Prosím, pověz mi nějakou, ať nám to tu rychleji uteče,“ škemral Balšámek.

„Dobře, řeknu ti moji nejoblíbenější pohádku, pohádku o líném pavoučkovi.

Žil jednou jeden malý pavouček, a ten byl neskutečně líný. Zatímco ostatní malí pavoučkové pilně pomáhali svým tatínkům spravovat potrhané sítě, nebo dokonce sami splétali své první pavučinky, náš pavouček celé dny jen polehával a k ničemu se neměl.

Jednoho dne se jim do pavučiny zapletla divoká moucha a ošklivě ji roztrhala. Pavoučkův tatínek zrovna musel na důležitou návštěvu ke starému křížákovi – velkému pavoukovi s křížem na zádech, a tak neměl čas, aby tu neplechu napravil. Nařídil proto svému synkovi, ať síť spraví. Jenže pavouček místo toho raději utekl ven a plácal z bláta koule, které házel po broučcích. To se ví, že ti ušpinění nešťastníci ještě zatepla

žalovali pavoučkově mamince a ta se řádně rozčílila. Popadla synka za nožku a křičela: ‚Ty neposlušný uličníku, takhle spravuješ sítě? Takhle pomáháš tatínkovi? Tady máš uzlík s buchtami a běž do světa, ať se naučíš, jak se stavět k dílu!‘ Podala mu raneček a pavouček šel. To víš, maminka si myslela, že se klouček do večera vrátí, odprosí tatínka a začne sekát dobrotu, jenže se zmýlila. Uražený synek vzal její slova vážně. Klopýtal přes kořeny, kamínky, ale stále dál od domova. Na cestu padla černočerná tma, ale statečného synka nijak nezastavila. Jenže ouha! Náhle se před ním vynořila velká sova a žlutě si na něj posvítila svýma vyvalenýma očima. V pavoučkovi by se krve nedořezal. ‚Hůůů hůůů...‘ houkala sova, ‚to ty jsi ten lenoch! Ale já tě naučím! Odnesu tě do myšího království, kde utkáš bílé myšce princezně dlouhatánský závoj... A běda jestli ne! Hůůůůůůůůů...‘

Popadla vyděšeného pavoučka do zobáku a už s ním letěla k staříčkému dutému buku. Hodila ho do díry v kmeni a usadila se na větvi. Nešťastný pavouček padal a padal. Hrůzou chudáček zavřel oči a čekal, co bude, až dopadne na dno, které se zdálo být v nedohlednu. Když je opět otevřel, stál na louce před nádherným palácem z bílých hlaviček kopretin. Pavouček se ani nestačil pořádně rozhlédnout a už ho popadli dva myšáci v upjatých černých kabátcích a vedli k milostivé princezně. ‚Naše veličenstvo, představujeme ti mistra pavouka, který dokáže tkát závoje jemné a lehounké jako letní opar.‘ Uklonili se poníženě před myší slečnou.

‚V tom případě se pusť okamžitě do práce! Zítř večer chci mít závoj hotový! A ať je tak dlouhý, aby ho mohlo nést deset párů mých komorných, malých šedých myšek! Běda ti, jestli svůj úkol nesplníš! V tom případě tě nechám předhodit jako svačinu té velké sově, která tě ke mně přinesla.‘

Princezna domluvila a otočila se k pavoučkovi zády. Myšáci ho odvedli do komůrky, zabouchli za ním dveře, zamkli na sedm západů a teď se hochu číň.

Vystrašený pavouk se okamžitě pustil do tkaní a tkal a tkal a tkal až do úmoru. Ani minutku si neodpočinul, tak se bál. Druhého večera byl závoj hotový a nutno říct, že k náramné spokojenosti pyšné princezny. Slušel jí báječně...

„Teď mi, mistře pavouku, vyrobíš do všech oken mého zámku krajkové záclony, a protože na ně spěchám, očekávám je zítra ráno. Pokud nebudou, však víš, sově začíná kručet v břiše...“

Dupla nožkou, otočila se na podpatku a hrdě odešla.

Nešťastný pavouček věděl, že tento úkol není v jeho silách.

Nezbývalo mu než se v noci potajmu vykrást ze zámku a utéct.

Jen co padla noc, prosmýkl se oknem do dlouhé chodby a už pádil pryč – co nejdál od zámku a od hladové sovy. Konečně dorazil na konec tunelu, zpod kořenů starého buku se vysoukal ven a rychle pryč. Jenže ouha... Strašidelné hůůů se mu ozvalo těsně u uší. Na větvi stromu seděla velká sova a přeměřovala si zoufalého tvorečka žlutým pohledem. Pavouček běžel travou, co mu nožky stačily. „Stůj, stůj, nezbedníku...“ klapal pták svým strašlivým zobákem.“

„Pomóóóc, sovááá,“ vykřikl Balšámek a přitiskl se ke Sluníčkovi. Ten přestal vyprávět. „Neboj se, hlupáčku, vždyť to je jen pohádka, měl jsem asi vybrat nějakou méně strašidelnou.“

„Já se přece nebojím pohádky,“ koktal vyděšený brouček, „ale sovy, té sovy, která sedí támhle...“ ukazoval do koutku jeskyně. A opravdu! V rohu zlověstně svítila dvě žlutá světla... Teď už i Sluníček vyjekl hrůzou!

„Jé, kamarádi, nezlobte se na nás, asi jsme vás trochu vylekali, že? My nejsme sova, my jsme svatojáci. Ukryli jsme se tu před deštěm a ta jasná světélka jsou naše lucerničky.“

„To nic, vždyť já se ani trochu nevyděsil,“ zalhal Sluníček.

„Tak proč se ti ještě teď třesou nožičky?“ smáli se svatojáci.

„To je stejně s podivem, že jsme vás předtím neviděli,“ odváděl Sluníček schválně hovor od tématu. „Schovávali jsme se nejdřív v zadní chodbičce, ale potom jsme zaslechli tvoje

vyprávění a chtěli jsme si je poslechnout. Tak se na nás, prosím, nezlobte, že jsme vás tolik vystrašili, nechtěli jsme.“

„My se nehneváme,“ uklidňoval svatojánky Balšámek, kterému spadl kámen ze srdce. „Pěkně se u nás posaďte, ulevte svým křidélkům i nožičkám a Sluníček nám dopoví, jak to s pavoučkem dopadlo.“

„Nu tak, pavouček se před sovou schoval pod jahodový list a čekal, až uletí. Chvíli to trvalo, ale nakonec ptáka hledání přestalo bavit a zmizel. To byla příležitost pro pavoučka, vyskočil a upaloval domů. Trvalo mu to dlouho, nejrůzněji bloudil, nejrůzněji se doptával na cestu, než se dostal zpátky k mamince a tatínkovi. Zkušenost ve světě ho ale natolik vycvičila, že už nikdy nebyl líný, naopak! Stal se tím nejpilnějším a nejšikovnějším pavoučkem z celého okolí.“

Kubant